

Постепенно навалицата нараства. Селяни отъ отсрещното село, Кеседжикъ, отъ другаде, се трупатъ около войниците, постилатъ черги и слагатъ трапези; други носятъ голѣми бѣли бакъри пълни съ прѣсна вода.

Привечерь при полковникъ Пеневъ се явяватъ трима селяни:

— Господинъ полковникъ, казватъ, донесохме яйца и пилета, пъкъ подпоручикътъ не иска да ги вземе. — Имаме си, казва, нѣма нужда да колите добитъка.

— Така е — отговаря полковникътъ, — нашитѣ войници иматъ достатъчно храна.

— Ама какъ тѣй, господинъ полковникъ, ние 27 години сме хранили румънитѣ, пъкъ сега не искате да ни направите радостъта да приемете единъ даръ отъ сърдце за войниците.

Полковникътъ отстѣпва — приема подаръка и нареджа да се даде на войниците отъ конната батарея.



Писателътъ Ангелъ Каралиевъ при добруджанскитѣ овчарчета.

Добричъ съ нищо не се отличава отъ другитѣ голѣми наши градове.

Азъ сравнявахъ това, което чувахъ въ града, съ онова, което видѣхъ изъ селата, и отбелязахъ все пакъ една разлика на робството тукъ и тамъ. Въ градоветѣ,